

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

46. An in dispensationibus locum habeat argumentum ab identitate rationis à majori ad minus? Et pro praxi hujus difficultatis in textu hujus Resolutionis plurimi explanantur casus sæpius contingentes ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76359)

dispensationem; Secundo, quia cum Prælato ex officio incumbat, delictis subditorum obviare cum ea videtur, ac faciliè contradicere potest, præsumitur gravissimum delictum Prælati non contradicentis, nisi ipsam centem dispensare dicamus.

5. Ad argumentum verò pro sententia Suar. & aliorum respondetur, quòd licet taciturnitas illa, & patientia Prælati, per se, ac præcisè sumpta, indicent tantum promissionem; tamen per accidens, hic & nunc, & vt excludatur Prælati delictum, censetur sufficiens signum positivæ voluntatis dispensandi.

6. Notandum est tamen hic obiter id quod dicit Angelus verb. simonia 7. §. 5. Si quis ex pacto debeat Papæ pecuniam, pro aliquo beneficio, eo ipso quòd in eum, ipsum contulerit, censeri dispensasse super simonia, & sic posse retinere beneficium tutè conscientia. Quod mirabiliter ampliat idem Angelus d. verb. simonia 5. §. 7. siue sit de iure diuino, siue positivo: vtroque enim casu non incurrit pœnas iuris, committens simoniam cum Papa sciente, etiam si non dicat se dispensare in ipsis; quia scientia Principis purgat illud vitium. Quod est mente retinendum, licet contrarium teneat Abbas, & malè in cap. 1. de simonia, num. 8. quia argumentatur à factu Episcopi, ad factum Papæ, in quo fallitur, cum in Principe sit speciale, vt sine expressâ dispensatione, sed solo facto dispense: quod secus est in inferiore, per dicta supra. Et licet simonia sit de iure diuino, pœna tamen eius est de iure positivo, & sic non mirum, si eas non incurrit, committens eam cum Papa. Et oblerua idem quod dictum est de Papa, dicendum esse de aliis inferioribus, quoad eorum statuta, secundum Salas de legibus disp. 14. sect. 3. n. 34. Et hæc docet etiam Valerius verb. dispensatio, differ. 3. num. 4.

RESOL. XLV.

An v. g. Prælati Superior possit dispensare circa pœnas impositas à Prælato inferiori ipso remouente? Et aduertitur, si condemnans finierit officium suum, posse tunc Prouincialem, aut Generalem subdiuini condemnatum à Rectore absoluerè, nulla requisita licentia à Rectore moderno, seu ab eo, qui reum condemnauit. Ex part. 8. tract. 3. Resol. 31

51. Negatiuè respondet Callrus Palau tom. 1. tract. 3. disp. 5. punct. 6. num. 1. vbi specialiter alluit pro Religiosis post latam sententiam, & condemnationem factam à iudice ordinario, v. g. à Rectore Conuentus; si velit Prouincialis dispensare, post latam sententiam à Prouinciali si velit Generalis ad effecere non poterit remuente iudice ordinario: colligitur ex Tridentino sess. 14. cap. 1. de reformat. vbi suspensum ab ordinario non potest Metropolitanus, neque alius contra voluntatem ipsius Prælati suspendentis Promouere. Ratio est, ne auctoritas iudicantis contemnatur à subditis. Sic expressè Man. Rodrig. tom. 1. quest. regul. quest. 21. art. 8. vbi aduertit, si condemnans finierit officium suum, posse tunc Prouincialem, aut Generalem subdiuini condemnatum à Rectore absoluerè, nulla requisita licentia à Rectore moderno, seu ab eo, qui reum condemnauit, quia tunc auctoritas Prælati, qui condemnauit, non contemnitur, siquidem iam desinit esse Prælati: quæ erat ratio prohibitionis Concilij.

RESOL. XLVI

An in dispensationibus locum habeat argumentum ab identitate rationis à maiori ad minus.

Et pro præxi huius difficultatis in textu huius Resolutionis plerumque explanatur casus sequens continentes in sacro, & tota doctrina est valde notanda. Ex part. 8. tract. 3. Resol. 41.

§. 1. Affirmatiuè respondet Decius in cap. quia in tantum, in noua edit. à n. 15. vsque ad 19. de prob. & reg. Non debet cui. 21. n. 6. de regul. iur. Hyppolytus rep. ad cap. At si Clerici, §. de adulteris, num. 86. & seq. de iudic. Francus in cap. cui de non sacerdotali, n. 5. notab. vlt. de prob. in 6. & Merolla de irregul. lib. 5. c. 50. n. 10.

Ad confirmandam doctrinam huius Resolutionis Ref. lege Ref. nou. leg.

2. Probat primò hæc sententia, quia in re pœnalis, & odiosa, id argumentum locum habet, vt apertè colligitur ex l. nec in ea 21. ff. ad l. iuliam, de adult. ibi, Sed, qui occidere potest adulterum, multò magis contumelia poterit cum iure afficere.

3. Secundo probatur ex cap. ex parte tua, de decimis vbi priuilegium super decimis non soluendis, concessis Ecclesiasticis, extenditur ad noualia, & ea ratio redditur in textu, ibi. Quia vbi maius conceditur minus concessum esse videtur: at eiusmodi priuilegium est odiosum, cum sit contra ius.

4. Tertio, quia in cap. per venerabilem, qui filij sunt legit. hoc argumento vitur Pontifex, ibi; Quod in maiori conceditur, licitum esse videtur & in minori. Et fit ibi hoc argumentum à maiori ad minus in diuersa specie, vt à spiritualibus ad temporalia, & non solum à maiori, sed à simili arguit Pontifex, ibi: Per simile quoque, & eo, vel maximè, quod legitimitatio ad temporalia est odiosa, vt pote, quæ ius legitimum minuit.

5. Quarto, nam Pius V. dispensauit cum Monialibus, vt possint exire à Monasterio, ex causa magni incendij, infirmitatis lepræ, aut epidemiæ tantum, & tamen ea dispensatio extenditur ad alios casus, ob identitatem rationis. Ergo, &c. Et ita hanc sententiam probabilem esse, ex supradictis concedit Sanchez de matrimon. lib. 8. disp. 1. n. 32.

6. Sed ipse ibi, & merito, negatiuè sententiæ adhaeret, licet illam limitet n. 39. vt non procedat quando dispensatio rationem expressam concessionis, seu dispensationis, continet: tunc enim volunt, extendi eam dispensationem ad casum non expressum, vbi reperitur eadem ratio. Et ita etiam tenet Valerius de differenti. vtriusque fori, verb. dispensationum. vlt.

7. Sed, vt verum fatear, hæc limitatio non caret difficultate, quia vt supra dixi, tota efficacia dispensationis, à voluntate concedentis, in ea significata dependet: at ipse concedens verbis exprimit suam voluntatem. Cum igitur verba dispensationis casum similem non comprehendant, ad illos dispensatio extendi non potest. Nec est eadem ratio de extensione legis de casu ad casum, ob identitatem rationis: quia lex pendet à ratione: nam ratio est anima legis, vt dicunt communiter Doctores; dispensatio verò dependet à voluntate dispensantis. Sicut, quamuis lex pœnalis, quo ad obligationem, extendatur de casu ad casum, ex identitate rationis, non tamen quo ad pœnam, quia pœna non dependet à ratione, sed tantum à voluntate legislatoris, vt supra dictum est. Et hæc opinio est probabilior, loquendo de dispensationibus ab homine concessis: licet secus sit de concessis à iure. Et ita hanc sententiam tenetur sequi Suarez de legibus, lib. 8. cap. 8. num. 11. dicens, priuilegium non extendi de casu ad casum ex identitate rationis etiam in lege expressa.

8. Limitan

ALIANE
omnia
Fo. III. IV. V
E. III

Sup. hoc in
gis laud in
roma. 27.
Ref. 7. & in
allis eius
Prima 20.

Sop. hac pe-
ma limi-
tione in §. 1.
2. & 3. Ref.
seq. & præ-
ceteris limi-
tationibus
contentis in
hoc §. magis
hæc infra in
tr. 6. Ref. 65
à §. Notap. dñi
est, vique ad
§. Et tandē,
exclusiue.

Limitanda est tamen opinio nostra negativa. *Primo*, quando minus est annexum cum maiori, vel in eo inclusum, tanquam pars eius: tunc enim dispensatio in casu maiori extenditur ad minorem; quia concessio toto, partes concessa videntur. Vt dispensatio ad Sacerdotium, extenditur ad omnes inferiores Ordines. *Secundo*, vt non valeat argumentum à maiori in dispensationibus ab homine concessis: secus in iis, quæ à canone, vel lege indicuntur, quia illæ stricte, hæc verò largè interpretandæ sunt. *Tertio*, non procedit in casibus à iure æquiparatis: vnde Clericus dispensatus, vt possit sui fructibus beneficii in absentia, vt vacet studio Theologiæ, censetur etiam ad id dispensatus, si ius Canonicum audiatur, quia hæc scientia sunt in iure æquiparata. *Quarto*, vt locum non habeat nostra sententia tantum, quando maius, & minus sunt in diuersis generibus: secus, si vtrumque sit in eodem genere; tunc enim dispensatio in maiori extenditur ad minus.

9. Hinc inferitur, Episcopum, vel Monachum, cui concedit Pontifex testatam facultatem, posse quoque codicillum facere, & causa mortis donare: quia hæc sunt partes ultimæ voluntatis, quæ concessio testamento, censetur concessa. Aliqui ex hoc etiam inferunt illegitimum dispensatum ad beneficium parochiale, seu curatum, censeri etiam dispensatum ad Canonicatum, & personatum & c. contra, quia omnia hæc sunt in eodem genere. Sic videtur aperte tenere Felinus loco citato. Sed hæc opinio non mihi probatur. *Primo*, quia gratis dicitur huiusmodi beneficia esse in eodem genere, nisi largo modo. *Secundo*, quia dispensatio, cum sit stricti iuris, non solum non est amplianda, etiam intra propriam, ac naturalem significationem verborum, sed potius restringenda: ergo, si est concessa ad beneficium curatum, nulla est ratio, cur debeat extendi ad Canonicatum, & personatum, & c. contra.

10. *Quinto* limitatur nostra sententia, vt non procedat in dispensatione fauorabili, sed tantum in odiosa: quia hæc est strictè interpretanda. Et ita docet Sanchez lib. 8. de matrimonio, disp. 1. n. 33. qui tamen malè exemplificat in dispensatione illegitimi ad Ordines, hæc enim non est fauorabilis, sed odiosa, & ideo restringenda, vt ipsemet fatetur d. disp. 1. n. 26. Quod si forte hic Auctor voluit loqui de dispensatione, simpliciter facta cum illegitimo, super defectu natalium, ad hunc effectum, vt simpliciter legitimus sit, quæ proprie appellatur legitimatio, & non dispensatio, adhuc sibi ipsi non constat: nam huius contrarium expressè dicit inferius, disp. 2. num. vlt. vbi tenet, potestatem quidem legitimandi esse fauorabilem, exercitium verò legitimandi, seu legitimacionem ipsam esse odiosam.

11. Addi etiam potest *tertia* contradictio, quæ reperitur in dictis eiusdem authoris: etenim in supra citata disp. 1. n. 33. expressè ait, legitimacionem censendam esse fauorabilem, etiam si vergat in præiudicium aliorum, ad quos hereditas aliàs pertineret, ea ratione motus, quia id præiudicium iura parvipendunt, cum talis spes sit potius in iure odiosa, arg. l. post emancipat. m. iunio §. 1. ff. de liber. leg. At verò in disp. 2. n. 28. asserit, non modò legitimacionem ipsam esse odiosam: verum etiam potestatem legitimandi, quæ aliàs fauorabilis est, & extendenda, vt ibi concedit num. vlt. censendam esse odiosam, quando cederet in præiudicium tertij. Vnde quamuis concedat ibi potentem ex priuilegio legitimare adulterum, & incestuosum, posse etiam, quando vtrumque vitium in eadem persona concurrit: secus tamen ait, quando id cederet in præiudicium tertij, tunc enim ea potestas, tanquam odiosa, restringenda est, vt non extendatur ad casum mixtum, nempe

Quando persona legitimanda, est simul ex incestu, & adulterio nata. Et huius rationem reddit; quia Princeps censetur velle, quam minimum possit, damnum tertio inferre. Et omnia superius dicta etiam latè docet Merolla tom. 1. disp. 4. c. 4. n. 64. & seqq. cui ego addo Salas de legibus, disp. 30. sect. 10. §. 2. per totum.

12. Vnde non deseram hic apponere ea, quæ docet Valerus in differentiis vtriusque fori, verb. dispensatio, differ. 9. quod dispensatus, vel habitatus ad habendam dignitatem, non potest habere beneficium simplex, nisi specialiter de eo facta sit mentio. Sequitur Tiraquei de nobilitate, quest. 15. n. 16. Similiter dispensatus ad beneficium non extenditur ad beneficium extra eius Diocesim, secundum Rebuff. in praxi, tit. de dispensatione ad plura beneficia, n. 35. Nec poterit illud obtinere in Ecclesia Cathedrali, secundum Rotam antiq. 45. Et dispensatus, vt possit etiam habere in Cathedrali, non poterit habere in Metropolitana. Rebuff. in concordantiis in rub. de collat. §. 1. pag. 278. Nec etiam poterit habere in Ecclesia, vbi pater illegitimus illud beneficium, vel aliud obtinuit. Concil. Tridentin. sess. 25. cap. 15. Et dispensatus ad duo incompatibilia, non potest alterum eorum permutare cum alio, sine noua dispensatione, ex gloss. sing. verb. ea quæ, in cap. Ordinarij, de offic. Ordin. lib. 6. quam ibi sequitur Domin. Hinc dicit gloss. fin. in cap. luterus, de spilijs Presbyter. dispensatum ad Ordines, intelligi tantum de minoribus, vt sic dispensatio restringatur, quam gloss. commendat Panormitan. in cap. 2. numer. 5. de cohabit. Cleric. & mul. Præposit. in cap. Cleros 21. dist. 1. Albert. Prot. de auro, & perfect. Cleric. lib. 1. c. 7. in fin. & Socin. reg. 381. incip. Priuilegia debent strictè interpretari, vbi ponit ampliat. & 10. limitationes. Adde gloss. verb. Dispensationem, in cap. Ordinarij, de Offic. Ordin. lib. 6. quæ secundum Felin. vbi supra, dicit istum esse vnum casum, in quo beneficium Principis strictè interpretatur, etiam si neminem lædat, nisi ius commune, quam gloss. dicit sing. Panormit. in cap. dilecti, col. 3. de foro comp. & in cap. quod dilectio, de consang. & affin. & lafon in l. fin. n. 18. de constit. Principum.

13. His omnibus adde ea, quæ obseruat Fagundes de præcept. Eccles. part. 5. lib. 3. c. 2. n. 8. vbi sic ait: Dispensatus à Papa super illegitimitate, vt promoueri possit ad sacros Ordines, & ad omnes honores, & dignitates Ecclesiasticas, non potest promoueri ad Episcopatum, quia sub nomine simplicis dignitatis, non comprehenduntur maiores dignitates, vt Episcopatus, & Archiepiscopatus. Ita docet expressè Iacobus de Grassis lib. 2. decis. cur. cap. 97. numer. 38. Panormitanus modò citatus, n. 8. glossa notabilis ad cap. 2. de præbend. n. 6. vbi tenet, quod in dispensatione ad dignitates simpliciter non comprehenditur dignitas Episcopalis, cum supremum sit dignitatum culmen, vt dicitur in cap. penult. de præbend. Et ratio est, quia omnes dispensationes sunt odiosæ iuri communi, & mores illius, & ideo restringendæ, & strictè interpretandæ, ita vt saluentur tantum verba dispensationis, vt optime probat Sanctus lib. 8. de dispensat. matrimon. disp. 1. num. 3. & habetur expressè in cap. 1. §. ille verò, de filijs Presbyter. in 6. & in cap. dilectio, eodem tit. Et addit Panormitanus (& optime) in d. cap. Venoniens. de elect. n. 8. idem dicendum esse, si in dispensatione fiat mentio de dignitate Episcopali, quia tunc non extenditur ad dignitatem Archiepiscopalem. Et idè etiam dispensatus ad minores Ordines, non censetur dispensatus ad maiores, iuxta eundem Panormitanum citatum, & glossam in cap. dilectus, de filijs Presbyter. non comprehenduntur enim maiores Ordines in minoribus, vt

vt patet: & materia odibilis, ac odiosa iuri, qualis est dispensatio, non est amplianda, sed restringenda, vt saluatur tantum verba dispensationis, vt prater Sanctionem allegatam docet etiam idem Panormitanus, & Oltadus conf. 14. Imo dispensatus a Papa, vt Clericus fiat, intelligitur tantum dispensatus ad omnes Ordines minores, non autem ad sacros Ordines, vt optime docet Sancius lib. 8. de dispensat. matrimonij, disp. 1. n. 26. cum multis, quos ibi allegat: quia cum stricte sit dispensatio interpretanda, totis est, vt in minoribus suum effectum fortiaur: nec tamen ad solam primam Tonfuram restringitur, quia quamuis prima Tonfura intra Ordinem clericalem hominem constituat, tamen cum ea dispensatio aliquid beneficij habeat, & sic permissio in genere, permissio quidem in genere mediocritatem respicit. l. finali, §. 1. Cod. communia de legat. & l. legato generaliter, ff. de legat. 1. & Ordines minores medij sunt inter primam Tonfuram, & sacros. Et quamuis Papa cum aliquo dispentet in omnibus Ordinibus, & vt promoueri possit ad omnes Ordines, vt Clericus fiat, tamen adhuc solum id intelligitur de omnibus Ordinibus minoribus, nisi iam illegitimus dispensatus constitutus sit in minoribus. Et ita docet Henriquez lib. 4. de excommunicat. cap. 8. num. 10. & Maiol. lib. 1. de irregularitat. cap. 8. n. 6. & Sayrus tom. 1. Theauri, lib. 6. cap. 11. num. 19. & id etiam tenet Sancius predicto loco allegato, videlicet, lib. 8. de dispensat. disp. 1. n. 26. ad finem, & ideo glossa in cap. finali, de filiis Presbyter. n. 6. verb. Ad omnes Ordines sacros, ait, caute additam fuisse illam particulam sacros, quasi diceret: quia si non apponeretur, non de illis intelligeretur. Si vero dispensatur cum illegitimo ad omnes Ordines absolute, non addita illa particula, vt Clericus fiat, eo casu dispensatur etiam ad sacros, propter particulam vniuersalem, vt probat Sancius allegatus, n. 27. Haecque Fagundes, quae omnia factis firmant ea, quae firmamus; nempe, dispensationem stricte esse interpretandam, neque esse extendendam à paritate, vel maiori rationis, prout supra explicatum est.

RESOL. XLVII.

An dispensatio respuat extensionem, & argumentum ex identitate rationis. Et patet certum esse dispensationem extendi ad annexos, & accessorios, & inclusos sub dispensatis; unde dispensatus ad duo beneficia curata, censetur dispensatus super residua alterius, &c. Ex p. 8. tit. 3. Resol. 102.

1. Vprà affirmatiue responsum est; sed cum Sanchez duas adduximus limitationes. Prima, vt quando eadem expressa in dispensatione procedit in casu non expresso, tunc dispensatio extenditur ad casum non expressum. 2. Sed hanc limitationem impugnat Salas de legibus, disp. 20. sect. 10. n. 95. tum quia nullum promittit eius exemplum, in quo eius veritas cernatur, imò aliqua adduci possunt, quae falsam illam comprobent. v. g. dispensatur cum Sanctimoniali expressè propter eius infirmitates, vt à choro egrediat, & in seculo curetur, non proinde censetur cum aliis eadem ratione habentibus dispensatum. Dispensatur cum aliquo propter obsequia exhibita Ecclesiae; vt habeat in domo sua Oratorium. Eadem ratio est, vt dispensetur cum illo, vt possit interesse Sacro tempore interdicti: tamen non propterea censetur in hoc cum illo dispensatum. Tum propter argumentum Felini, quod non videtur sufficienter solutum à Decio; cur enim quando est maior ratio dicitur exten-

sio, & non quando eadem; siue sit eadem ratio expressa in concessione, siue non? Expressio enim, vel non expressio nihil ad hoc refert videtur. Confirmatur, quia ille casus non est verè in concessione expressus, ergo verè concessio dicitur extendi ad illum; vt quomodo leges, vel concessiones late interpretantur. Denique plus est concedere duos casus, quam vnum: ergo licet eadem ratio sit in vtroque, non eo ipso quòd Princeps concedit vnum, censetur concedere alium. Sicut qui donat vnum nummum autem ob amicitiam, non censetur donare etiam alium ob amicitiam: quia plus est donare duos, quam vnum. Ita Salas.

3. Et hanc limitationem probabilem ego puto, quam adducit etiam Merolla vbi infra, & Rodrig. in quest. Regular. tom. 1. quest. 46. artic. 11. & fundatur in doctrina gloss. verb. Italia, in cap. 1. de tempor. ordin. lib. 6. dicentis, quòd vbi est eadem ratio, & penitus omnimoda similitudo, non proprie dicimus extendere. Allegat. l. si postulauerit, §. Idem ff. de adult. (quem §. non iuueni.) Allegat. etiam l. quaedam. §. Numularios. ff. de edendo, qui text. non loquitur in materia odiosa, Melius probat doctrinam dict. gloss. text. in §. unico, Instit. de legum. parvorum tutela, vbi fit extensio de vno casu legis, ad alium omnimò similem; nec dicitur extensio, sed eiusdem legis dispositio, & comprehensio. Vide ad idem bonum text. in l. ideo quia ff. de legib. & l. 1. C. de interdichis, quae ita sumuntur: Statutum Praetoris, per rationis identitatem, interpretationem recipit extensionem, vbi Salic. idem tenet, & Hippol. consil. 61. incip. Post redditum consilium, num. 6. vol. 1. C. de interdichis, in fin. de condich. indeb. & dictam gloss. dicit sing. Abb. in cap. nihil de elect. & in cap. sacris n. 6. de his, quae vi. Barbat. in rep. rub. de fide instrum. Franc. de Auetin. in l. fin. Cod. de reuoc. donat. Bald. & Alexand. in l. curatoris, de negot. gest. idem Abb. in rubr. Proemij Decret. n. 14. lect. 2. vbi bona addit. Card. in Clement. 1. de rescript. Dec. in consil. 372. incip. Visis, & diligenter, n. 5. & 7. vbi reddit bonam rationem, & Abb. in d. cap. At si Clerici, §. de adult. n. 8. de iudic. vbi dicit, quòd vbi est omnino eadem ratio, non dicitur extensio, sed inclusio ex tacita mente statuentis, adde Bernard. Diaz. regul. 286. verb. Extensio. Et intellige praedicta de dispensationibus in iure inclusis. Nam in factis per hominem, certum est, ac indubitatum, non extendi ad aliam personam, quam ad expressam, quamuis ad alium ealium eiusdem personae quandoque extendantur.

4. Secunda limitatio, quam adducit Sanchez, est in dispensationibus pertinentibus ad fauorem animarum. Sed hanc limitationem non approbat Ioannes Valerus, in differentiis vtriusque fori, verb. Dispensatio, differenti. 9. n. 2. vbi sic ait: Secunda limitatio, quam tradunt Doctores ad regulam supra dictam, est non procedere in rebus ad forum animae spectantibus. Ita Felinus dict. cap. postulasti, num. 9. in secunda limitatione, vers. Et idem si fauore animarum. Sanchez vbi supra, qui male allegat pro hac limitatione cap. per venerabilem, qui filij sint legitimi. Quamuis enim illum textum notet. Abb. in dict. cap. at si Clerici, §. de adulteris, n. 8. & 10. & dicat se nescire alibi, ad hoc, quòd dispensatio extenditur, quando fit in rebus spiritualibus. Veritas tamen stat in contrarium per dicta in praecedenti limitatione. Siue enim loquamur de rebus prophanis, siue de rebus spiritualibus, siue pertineant ad forum exterius, siue ad interius; semper dispensatio tanquam odiosa, & à iure exorbitans, est restringenda, nec potest extendi per inferiorem, ad alium casum, etiam simili ratione. Nec obstat ille text. quia quae ibi dicuntur in principio, vique ad vers.

Sup. hoc latè in tom. 7. tr. 1. Ref. 304. §. Confirmatur & in Ref. 313. §. Sed haec propè finem, à vers. Vide casus, & in Ref. 1. §. Nec obstat primo, ad medium, à vers. & in tali casu, & in Ref. 3. §. 1. propè finem, à vers. Et ideo, & in tom. 2. tr. 1. Ref. 179. §. 2. & tom. 9. tr. 1. Ref. 118. §. Probatur tertio, ad medium, à vers. hinc est, & ibi in tr. 7. Ref. 91. §. Probatur tertio, ante medium, à vers. Hinc est.

PLANA
OLIVIA
TO. III. IV. V
EL. III

Sup. hoc in tom. 5. tr. 1. Ref. 143. Non dicitur curium lib. ne.

Sup. hoc propè finem Ref. 1. §. 1. praeteritum ge doctis ver. Nec dispensatio & ingratum & in iudic. tom. 7. tr. 1. ex Ref. 1. §. 1. & tom. 9. tr. 1. Ref. 118.